

ИНТЕРЕСНО И СЪВРЕМЕННО

Възторжен приятел на Велико Търново

"Свободно място във влака" от Стефан Стайчев израсна на сцената на драматично-музикалния театър "Константин Кисимов" в спектакъл с приведените им качества. Авторът, гост-режисьор Аврам Георгиев и актьорите са намерили добре лъжа за най-непосредствен разговор със зрителя на тема "Любов, семейство, обществен дълг".

Успехът на спектакъла е изграден предимно върху оригиналните хрумвания на автора, сценографията и режисурата. Конфликът е познат до бanalност, и търговите също. Сценичното поведение на актьорите отчайло буди резерви. Зрителят очаква нещо забавно до несериозност, домогване до художествените похвални на оперетата. И още не оформилото отношението си, той е грабнат от тази простираща се драма.

Усложността в сценографията,

акцентуването на идентичните членки на писничките, изпълнявани в стила на съвременната естрада, престават да играят роля на самоцелни художествени детайли и линийки апломби. Зрителят заставява с прости и задушевен сънт на нещата, които са ставали и стават със самия него. Нзвлизал е в своята простираща се драматургия на седемдесетте години. Наложил се е характерният за нея динамичен ритъм, преобладаващ пестеливостта на логика, тушiranето на логика и непосредствеността на мизансцена, търсящата прости и задушевеността на изпълнителя, а у Силва Аврамова и Антон Савов преди всичко. Но не това е главното и нужното. Важното е, че зрителят излиза от залата с впечатление за завършеност в изявата на артистичната квартета. А актьорите наистина са преодолели по пътя към тази симетричност много трудности, които музикално-драматичният жанр поставя.

Жанровото атрибутиране, състремено в случаи, е търсило усложнение. Комедийността на спектакъла е частична и повече външна. Надделява простата човешка драма. Виталността и оптимизът в художествено-артистичната реализация на сложния конфликт се изявяват. С жанровата усложненост на спектакъла автор, режисьор и актьори изявяват балансирането в поставянето и решаването на вечните проблеми на живота — любовта, семейството, гражданският дълг.

Естествено е не всичко в акцията да е стилно-изразителният средство на автора в постановката да бъде съвършено на представите за съвременен театър у всички от различните категории зрители. Естествено е при гоюва обаче отствие на равнодушните и спокойствието в залата. А стремежът към подобна ефективност винаги ще си остане основна цел за всички творци.

Михаил МИХАИЛОВ

Никога не съм допускал, че

на 65 години един човек може да бъде толкова жизнерадостен, весел и същевременно сериозен и предан до краен предел на изкуството, на което се отдал без остатък още от най-млади

— Група студенти, между които от бях най-бедният, тръгнахме пеш от Минхен за Венеция, за да рисуваме. Осемдесет дни на път — с китара през рамо и ставите в ра-

нищата.

Изтькнатият художник на ГДР Енгелберт Шъонер от гр.

Ваймар (на снимката) дойде

през есента на 1971 година в

нашия град, като гореш приятели на народ и страната ни, въпреки че ги посещаваше за първи път. Защото за него още

беше пресен спомен от 65-годишния юбилей, състоял се през лятото във Ваймар, ко

то младите великолъкото

художници Нестор Иванов и

Иванчика Панева, кои привет

стваха на първата си и пред хора

— Трябаше да направя с него

интервю. Но тъй като всичките

разговори бяха своего рода

интервюта (зашто за все раз

питах и той все разказаше),

такова не успях да подгответ.

Но в моето съзнание останаха

негови мисли, изказани и пов

таряни многократно, които той

като наш съвременник, носи

пред родината си и пред хора

— Аз не съм дошъл на по-

чник. Аз трябва да работя, да

рисувам много. Комбинирай,

които ме е изпратил, иска от

мен да подгответ изложба с

картини от Велико Търново, ко

то да бъде показана пред работ

ниците през март 1972 година.

Дните, които прекрахаха за

едно, преминаха в прекрасно

настроение. Шъонер го поддър

жаше непринудено. Той се въз

хицаваше от всичко, всичко го

вълнуваше. И се смееше, смее

— Човек винаги трябва да се

смее! Смехът е здраве!

Той прояви голям интерес

към работата на великолъкото

ските художници, към техните

задачи и интереси, към устройството на СБХ. Среща се

с млади художници, запозна се

с творчеството им, изказа мнение. И постоянно съветваше:

— Не дръжте вашите карти

ни в папките! Устройтайте из

ложби! Показвайте ги на хора

та! Вашето творчество е за

тази!

Енгелберт Шъонер изказа мн

го суперлативи за нашия град,

за гостоприемството на неговите

граждани, за прекрасната си

архитектура, за

дружество и приятелство с мнози

от тях.

— В последните часове преди

заминаването си той, трогнат,

ми довери:

— Велико Търново стана мой

втори роден град! Аз' пак ще

дойда тук!

Посрещнахме гост, изпратих

ме възторжен приятел!

Радка БАЕВА

Шишман ИЛИЕВ

— Аз днес по нея се равняват

делата ни с ръста на мечти.

— Човек винаги трябва да се

смее!

— Също така!

— Аз също така!